

Nytt fra Vesterlen Speidermuseum

---

14. årgang - 2024

ORGAN FOR MUSEUMSVENNENE

NR. 4

Jul og juleskikker

Julefeiringen

Den kristne julefest har fortrent og erstattet en eldgammel hedensk midtvintersfest som det ennå finnes spor av i noen juleskikker. Julens historie begynner med den første feiring av Jesu fødselsdag. Ingen av evangeliene har gitt noen opplysninger om Jesu fødselsdatum.

Først på 300-tallet begynte kirken å feire Jesu fødsel. Man bestemte seg for 25. desember. Det ble gjort forsøk på å beregne dagen for fødselen. Noen mente 28. mars, 19. april eller 20. mai.

Når Romas biskop bestemte den 25. desember som fødselsfestens dag, gjorde han en stor hedensk festdag til Kristi fest. 25. desember var etter den julianske kalender solvervsdagen. Den ble betraktet som solens fødselsdag.

I år 354 vet man med sikkerhet at Jesu fødsel ble feiret i Rom. Men alt i år 336 kan den føste feiring ha funnet sted.

Julen har siden den gang vært en gledesfest, preget av jubel og takksigelse, men også av menneskelig munterhet og lystighet.

Julenissen

Julenissen er av nyere dato i Norge. Det er ikke lenger siden enn på begynnelsen av 1900-tallet at denne skikken begynte å slå rot. Først etter 1. verdenskrig fikk den sin store utbredelse. Et av de tidligste registrerte tilfeller av julenisse skriver seg fra 1870.

Opprinnelsen til julenisse-skikken skriver seg helt tilbake til 300-tallet. Da levde St. Nicolaus i den sørvestlige delen av Tyrkia. Han var erkebiskop, svært barnekjær og kjent for sin gavmildhet.

I Middelalderen begynte barna å sette ut skåler og fat natt til 6. desember, som er viet hans minne, for at han skulle fylle dem med gaver, hvis de hadde vært snille. I engelsktalende land kalles julenissen for Santa Claus, som er direkte avledet av erkebiskopens navn. Men også det norske ordet julenisse har samme opprinnelse. I Skandinavia er navnet Nicolaus blitt til Nils.

Her i Norge er denne skikkelsen blitt blandet sammen med tuftekallene eller fjøsnissene i gammel overtro – disse dvergene som fantes på de fleste gårder og som bodde på låven. Knebuksene og grautfatet har julenissen fra disse tuftekallene. Mens det hvite skjegget, den røde kappen og reinsdyrene samt verkstedet på Nordpolen, skriver seg fra den tyske julemannen.

Helt siden en lur person i slutten av forrige århundre fant på å selge julekort med nisse som motiv, har han vist seg å være en suveren salgsvare og reklamemann.

Julekort

I 1883 kom de første julekort ut her i landet, og siden har denne skikken utviklet seg voldsomt. I dag sender vi 20 millioner julekort til en verdi av 30 millioner kroner.

Å sende julekort er heller ikke noe norsk fenomen. Skikken kom til oss fra sentral-Europa. Men motivene er i høyeste grad norske. De norske kunstnere har fremstilt sine nisser etter folketroens nisse – fjøsnissen.

Julekort var i den første tiden en foreteelse for folk som bodde i byer. Dessuten begynte julehilsner fra utvandrende nordmenn i Amerika å strømme til hjemlandet.

Juletre

Forløperen for juletreet var Odins hellige tre, et tre som ble pyntet med bånd og annet og som folk danset omkring i glede over at det gikk mot lysere dager.

I det åttende århundre kom den engelske misjonæren Bonifatius til Tyskland der han senere ble erkebiskop. Hans arbeid førte til at ofringene til Odins hellige eik ble stanset. I stedet ble grantreet pyntet til ære for Jesusbarnet.

Juletreet slik vi kjenner det stammer fra Elsaas i Sørvest-Tyskland. Skikken bredte seg nordover og kom til Danmark på begynnelsen av 1800-tallet og deretter til Norge.

Det knytter seg en god del symbolikk til bruken av juletreet. Granen blir benyttet fordi det er eviggrønt – livets tre. Likeledes står det på en juletrerefot som er korsformet. Også til bruken av pynt og lys knytter deg seg en god del symbolikk.

Julegaver

Dette å gi hverandre gaver i julen er ingen ny oppfinnelse. Det har lange og rike tradisjoner. Opprinnelig ble de delt ut allerede 6. desember. Denne dagen var viet St. Nicolaus som var skolebarnas skytshelgen.

Etter reformasjonen sant St. Nicolaus popularitet betraktelig og gaveutdelingen ble overflyttet til julaften. Det var i den protestantiske Tyskland at dette slo gjennom. Skikken ble kopiert til julaften som et symbol på ham som gir gode gaver til menneskene – Frelseren selv.

I en rekke engelsktalende land feies ikke julaften. I stedet finner barna julegavene når de våkner julemorgen, men da ligger de ikke under juletreet, men i strømper som barna har hengt opp med dette for øyet kvelden i forveien.

Julenek

En annen tradisjon som holdes i hevd, er skikken med å sette ut kornnek til fuglene. Ifølge historikerne skal skikken her i Norden skrive seg fra midten av 1700-tallet.

I gamle dager knyttet det seg forskjellige former for overtro til denne skikken – den mest moderate av disse gikk ut på at bøndene satte ut korn til fuglene i julen for at disse skulle vise sin takknemlighet ved å la spiren på åkrene være i fred om våren.

Videre var det en klar skikk at alt levende skulle ha ekstra forpleining i julen – og fuglene var så visst ingen unntakelse.

Andre skikker

Julelysene våre skriver seg helt tilbake til oldtidens Egypt og fra de romerske saturnalier. I det 12. og 13. århundre forteller to forskjellige gammelfranske diktere at folk brukte trær opplyst med fakler som pynt til julefesten.

Ordnungen med julefrimerke kommer fra Danmark hvor en oppfinnsom postmester fikk ideen. Nå nyter en rekke humanitære formål godt av inntektene av julemerkesalget hvert år.

Den som tror at juleølet er en oppfinnelse skapt av moderne bryggerier, tar feil. De ivaretar bare en urgammel skikk, som endog ble påbudt ved lov under Håkon den gode. Også kristenretten fastslo uten forehold at det skulle brygges sterkt og godt øl.

(Historiene er hentet fra et speiderjulehefte for ca 50 år siden)

Julebukk-aksjonen

Hvem husker ikke julebukk-aksjonen da ulvunger, meiser og småspeidere gikk fra dør til dør og samlet inn penger til Unicef. Aksjonen startet i 1965 og 1974 ble det samlet inn hele 250000 kroner. Julebukkaksjonen skulle finne sted 20. dag jul (13. januar). 567 enheter deltok i 1974 med 11400 speidere. Dette var det høyeste beløp som var samlet inn noensinne. I løpet av de 9 første årene ble det samlet inn over en million kroner. Beløpet ble overrakt Unicef under en forestilling i sirkus Arnado i Oslo der 300 ulvunger, meiser og småspeidere deltok.

Gunnar Skundberg er død

2.Sandnes Sjø og hele sjøspeidingens «grand old man» er død, 92 år gammel.

Gunnar har vært primus motor i gruppen i en lang mannsalder. Han introduserte sjøspeiding i gruppa og var drivkraften i anskaffelsen av «Nordsjø» som siden har vært samlingspunktet for gruppa. Han var svært sentral i byggingen av sjøspeiderhuset på Sjøbadet. Han var med og utarbeidet tegninger, skaffet samarbeidspartnere og materialer og koordinerte bygging og drift.

Gunnar satte sitt tydelige preg på sjøspeiderarbeidet i Norge. Han var mangeårig medlem av Sjøspeiderkomiteen og i det sentrale tillitsmannsapparatet i Norges speiderforbund. Det er hans fortjeneste at det ble laget et eget treningsprogram for sjøspeidere, og det var han som utarbeidet støttelitteratur og loggbøker. Han vedlikeholdt også alt dette i tråd med endringer i regelverket.

Gunnar tok initiativ til langturer med speiderbåter. Det begynte med gruppeseilaser med Nordsjø til Shetland, faste og vedvarende tradisjoner som påsketokt langs kysten hvert år siden og kulminerte med sjøspeiderarmadaer til København, Amsterdam og London. Han representerte Norge på flere internasjonale sjøspeiderkonferanser både i inn- og utland.

Gunnar var opptatt av ledertrening og engasjerte seg i oppgaver på krets nivå, også som kretsleder. Han var arkitekt bak ledertreningsarbeidet i Vesterlen krets og svært aktiv i å skaffe og drifte kretsens leirsted på Furuneset. Det var ikke få dager og helger han, Jan og Egil tilbrakte og jobbet på Furuneset. Sjøvett var også en viktig faktor for Gunnar og det var ikke få kurs han gjennomførte.

Gjennom sitt livslange engasjement ble Gunnar en høyt respektert leder og fremgangsmann for speiding i hele landet. Han er hedret for sitt arbeid med Speiderforbundets øverste utmerkelse, Sølvulven.

I begravelsen sa presten at selv om Gunnar var enslig, hadde han 2 familier; sin biologiske familie og speiderfamilien. Det var lett å se med en flott flaggborg og mange speiderskjorter i kirken.

På museet står det en Gunnar, i full sjøspeider-drakt.

Vi lyser fred over Gunnars minne.
Museet

Følgende er sakset fra «Blant gutter og telt» av Wilh. Retz – Stavanger 1946

Speiderhytta på Melsheia

Høsten 1916 gikk jeg en dag til en av mine gamle venner. Det var en mann som ved sin allsidige virksomhet satt inne med de beste forutsetninger for å kunne bedømme de daværende økonomiske forhold. Jeg forela ham spørsmålet om han trodde jeg kunne gå til offentlig innsamling av penger til hytte for speiderne. Svaret kom med en gang: «Klem bare i vei, du. Her er både evner og hjertelag overalt til å hjelpe dere». Så gikk vi i vei. Aldri et nei. Bare overstrømmende velvilje for saken og guttene. Vi gikk til veldige opprop og stor reklame og vi avholdt offentlige speidermøter med stort speiderprogram, utlodninger av selvlagte saker osv. Det ble ikke småsummer vi på denne måte fikk inn til hytta og med mange innbudne gjester, representanter fra pressen og foreldrerådets medlemmer.

Dette foreldreråd som besto av 5 av byens meste interesserte speiderforeldre var i flere år våre trofaste hjelpere. I denne forbindelse må jeg atter få lov til å nevne noen navn i vår by uten forkleinelse for alle de andre av våre velyndere. Dette er navn hvortil der knyttet seg erindringer hos guttene fra disse årene. Hva statsfysikus Wyller, foreldrerådets formann i flere år, redaktør Oftedal og dr. Smedsrud – hver i sin tid har gjort for speidersaken i Stavanger, bør aldri bli glemt. Fra de første år av speidersakens virke sto de ved vår side med forståelse og hjertevarm begeistring for vår sak. Alltid møtte de opp til våre festlige møter, så sant de hadde tid til det, talte til guttene og hjalp oss førere, ikke bare med råd, men også med dåd.

Selve innvielsen ble for oss alle et festlig minne. Veldig jubel da vi kom fram og fikk se hytta. Som et Soria Moria slott lå den der i sydskråningen midt i furuskog. Det var ikke ende på vår begeistring. En sterk følelse av glede og begeistring fylte oss alle, da vårt kjære norske flagg med liljebanneret under fløy til topps. Det var nesen utrolig at alt dette nå var vårt. Og vi lovet i vårt stille sinn at vi skulle nok gjøre vårt beste for å løse den oppgave som denne gave hadde gitt oss. Hytta skulle vi verne om, og her skulle vi bare la edelt og skjønt holde til huse.

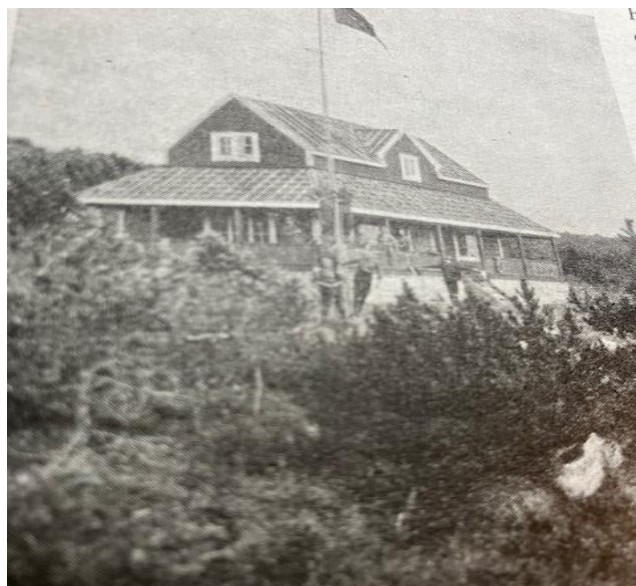
Den første sommer ble hytta benyttet til sommerleir. Det ble et rent ferieopphold for guttene med turer, lek, speider- og idrettsøvelser og konkurranser i alt mulig. I 10 dager lå vi der ute. Dager som la mangt et varig merke etter seg i guttesinnene.

Programmet var fastsatt til de minste detaljer, og gikk med en presisjon som om guttene aldri skulle ha gjort annet enn å ligge i leir. Det var nok en ypperlig trening i selvdisciplin noen hver fikk. Uvaner og unoter ble så herlig utsatt fr en ubarmhjertig slipestein i et slikt selskap. Der fikk de høre sine svakheter så det haglet ned over dem. Det hjalp ikke hvor lidende de så ut. Men det største utbytte ved dette leirliv, det som kanskje særlig feset seg hos alle, var den opplevelse i sann speiderånd, som disse 10 dager var for de fleste. De lærte å glemme seg selv, lærte å forstå hva disiplin var, og – de lærte å være gode kamerater. Ja, kamerater ble de i de 10 dagene som de aldri ellers ville ha blitt. Og nettopp her er det speidersaken viser sin store berettigelse. Den griper inn i guttenes oppdragelse nettopp der hvor hjemmet ikke makter oppgaven og hvor skolen ikke har betingelser for å kunne klare den.

Leirbålene om kveldene samlet dem; våre gildeste sanger og viser klang ut i sommerkvelden, skjemt og alvor; alle ydet sitt. Også det bandt dem sammen.

I 1918 ble hytta benyttet som oppholdssted for 1. tropp, da 24 speidere i 20 dager lå på dyrkningsleir og tok opp ca. 5 mål utmark. Det var jo i mataukningens tid, og vi ville jo så gjerne yte vårt bidrag til denne.

I øsende regnvær dro vi oss oppover bakkene til Melsheihytta. Gjennomvåte var vi, men flagget og vårt liljebanner måtte vi dog heise som tegn på at vi hadde tatt hytta i besittelse og begynt det arbeid som hadde kalt oss sammen. Den første flaggparade i øsende regnvær var jo ikke meget oppmuntrende, men vi fikk snart humøret opp igjen, og da vi hadde fått tørre klær på oss, ordnet hytta for natten, spist og drukket og atter samlet oss under vårt flagg, sluttet vi dagen med sang og moro og med et enig løfte om ikke å stryke vårt merke fra stangen før vi hadde utført den oppgave vi hadde satt oss.

Presis kl. 8 neste morgen var vi på arbeidsfeltet. Været var bra og alle var ivrige – kanskje noen var vel ivrige – for å ta fatt på arbeidet. Under gårdbruker Lars berges kyndige ledelse lærte vi snart å spa opp grøfter og vende torver, og etter et par dagers arbeid, hvorunder vi hadde klart det halve mål, hadde vi vist at han trygt kunne overlate oss arbeidet. Torvene forsvant og den sorte jord kom fram. For hver dag som gikk kom nye strekninger av den sorte jord fram og «Svartehavet», som vi kalte det opptagne areal, bredte seg snart som en stor flate foran oss.

Men matkrevde vi. Vi hadde ulvehunder. Middagen var rommelig beregnet etter fulle militærasjoner, og melk fikk vi og vår brødhunger brakte ledelsen rent til fortvilelse. Det bar galt i vei med brødmerker og med de oppnådde tilleggskort fra Rasjoneringskontoret. Rasjoneringsjefen fikk seg et dundrende speiderhurra og var den dagen leirens mest populære mann.

Det siste stykke av opptaket ble nok det vanskeligste, da det inneholdt svære fururøtter, men det var utrolig hva viljen og samarbeidet kunne make. Ble det rent ille så måtte «Fyrstikkene» til. Fyrstikkene var store tømmerstokker som vi brukte som spett, idet vi stakk den ene ende under rota og så hang 10 til 15 gutter seg opp i den andre ende, og da måtte rota opp. Ble det ennå galnere måtte Berge til med dynamitten, og da dundret det lås så en kunne tro en var midt oppe i verdenskrigens slagtrumel. Alle røtter måtte opp. Svartehavet fløt snart over sine bredder og kvelden før vår avreise hadde vi løst vår oppgave. Så skulle hytta rengjøres og hjemreisen begynne. Men siste kvelds leirbål bød på den festligste underholdning. Noen av våre beste «dikterspirer» hadde holdt hemmelige møter i fritiden inne i skogen og der ble oppført et skuespill som gjenga de viktigste begivenheter og vitser under oppholdet: Selveste troppsføreren og Berge opptrådte lys levende på scenen. Jo, jo, det ble nok moro, ikke minst for de to herrer.

Neste dags middag holdt vi vår siste flaggparade Flagget og vårt merke ble strøket. 1. tropps dyrkningsleir var slutt, og vi vendte hjem, sterkere og sunnere enn da vi kom, med den rike følelse av for første gang i vårt liv å ha utført et virkelig samfunnsnyttig arbeid og med dyp glede over, at også vi med våre små evner hadde fått lov til å legge en ny provins til vårt kjære fedreland.

Både i dikt og i prosa har hytta av guttene ofte vært besunget og omtalt, og det er sikkert at mange Stavanger-speidere her har fått noen av sine beste speiderminner. Men ettersom årene gikk og guttene ble mer innøvd i tur-, leir- og teltliv, ble hytta mindre uunnværlig. Den var framdeles god å ty til vår, høst og om vinteren som skihytte, og mange herlige feststunder ved leirbålet har den gitt oss førere, men til dette bruk ville den ha kunnet ytet oss atskillig mer nytte om den hadde ligget i mer umiddelbar nærhet av byen. Nå er vår kjære speiderhytte brent ned – forsvunnet som så mange gode verdier i disse år. Framtidens mål bør derfor være å få den erstattet med et «Speidernes Hus». Må dette ikke la vente lenge på seg, når speiderliljen atter vaier fritt i vårt land.

Speiderhytta slik den ser ut idag

1. Sandnes

14. november 1924 kunne gruppen feire 110 aktive år.
Vi gratulerer!

Vi vil også gratulere

3. november 1920–Norges KFUK-speidere stiftes.

Og sist, men ikke minst: Gand KFUK-KFUM-Speidere kan i år feire 50 aktive år.

Torsdag 14. november hadde vi **besøk av 19 stifinnere og 5 voksne fra Bore K/M.**

De fikk høre litt om speiderarbeid i gamle dager både hvordan det var på leir og hvordan patruljemøtene var.

Inspeksjon og latriner var de ganske skeptiske til. De lurte svært på om gutter og jenter gikk på samme latrine. Da vi fortalte at gutter og jenter aldri var på samme leir, ble de målløse.

Ellers hadde vi Kims lek og lærte dem et godt gammelt speiderrop.

Åse og Grete var omvisere

Bore KM var også på **besøk med 9 stifinnere** 18. november der Grete og Gro var ciceroner. Gruppen ble delt i 2 der den ene hadde morse og den andre var i det store rommet der de skulle finne diverse ting rundt omkring etter en billedkollasje som de fikk spørsmål fra etterpå. Etter halv tid, byttet patruljene oppgave. De var mest begeistret for morse. Videre hadde vi føleKIM og plutselig var det faktisk allerede på tide å si adjø. Alle fikk museumsmerket. Møtet gikk fint og superfort. Alltid beredt!

Da har Veslemøy fått diplom, bilde og kniv.
Fra bildekonkurransen på kretsleir i Bjerkreim i år.

Møte om kretsleiren i sommer

9.oktober, midt i høstferien, valgte vi å ha leirmøte. Vi var 12 stykker som samlet oss for å høre visekretslederen i Rogaland krets Erik Andersen fra Bore k/m fortelle og vise leirfilm fra Bjerkreim i august.

Motto og det store spørsmålet var:

E du me'?

Og det var de alle de ca 400 speiderne som var på leiren. De var med på aktiviteter, hadde turneringer, lagde mat, badet og slappet av.

De hadde leirbål og misjonsmarked og var på gudstjeneste. På gudstjenesten var biskopen med også med.

Etter mye koselig leirprat, var det tid for kaffe og noe å bite i. Samtidig hadde vi utlodning.

Kvelden ble avsluttet som vanlig med speiderbønnen.

Åse

3. kvartals rapport

3. kvartal ble innledet med at museet stilte med egen stand på K/M sin kretsleir i Bjerkreim i august. Leirens motto" e du me' ble tatt på alvor av oss. Vi var med. John Ottar Motland var Museets mann på hele leiren. Vi andre fordelte oss over to dager. Som i fjor, delte vi ut spørsmål som speiderne skulle finne svar på ved å gå en løype med poster i leiren. Vi hadde fotokonkurransen og eget telt med utstilling av leirmerker og speiderblader.

Vi jobber aktivt med registrering nå som registreringsprogrammet er oppe og går. Videre sorterer vi gamle leirmerker og speiderblader. Mye av tiden går med til å sortere gamle papirer. Dessuten rydder vi i biblioteket.

Vi har fått underskrevet avtale fra de to kretsene og skifter nå navn til Speidermuseet i Rogaland.

9.oktober hadde vi høstens første kveldssamling med tema kretsleiren i Bjerkreim -24.

Dette kvartalet hadde vi 8 møter og gjennomsnittlig 8 på hvert møte.

Vi har lagt ned godt og vel 300 dugnadstimer

Stavanger, den 20.oktober 2024

Åse Wathne

4. kvartals rapport

Utover de vanlige aktivitetene som registrering, rydding, sortering m.m. har årets siste kvartal i hovedsak vært viet forberedelser til juleavslutning og loddsalg i den forbindelse.

Men vi har hatt tid til litt annet også. Tor Inge Berge og John Ottar Motland var en tur i Egersund. Gruppen der tok kontakt fordi de hadde liggende mye gammelt de ville ha en gjennomgang av. Vi fikk en del fine og spennende ting derfra.

John Ottar var også en tur til Førre KFUK-KFUM og overleverte premien fra museets fotokonkurransen på sommerens leir.

Vi har hatt besøk av 2 speidergrupper fordelt på 3 kvelder. Semesteret ble avsluttet med juleavslutning 11.desember.

Dette semesteret har vi hatt 9 møter og hatt et snitt på 8 medlemmer pr møte.

Stavanger den 12.desember 2024

Åse Wathne

Juleavslutning på museet. Gjestene koser seg.

Anette hadde et fantastisk innlegg om jamboreen i Sør Korea 2023.

24 gjester var tilstede på museets juleavslutning 11. desember. Det var i år lagt til kveld for (om mulig) å få yngre folk. Kvelden startet med flaggutfoldelse, Anne-Brit leste en «ny»

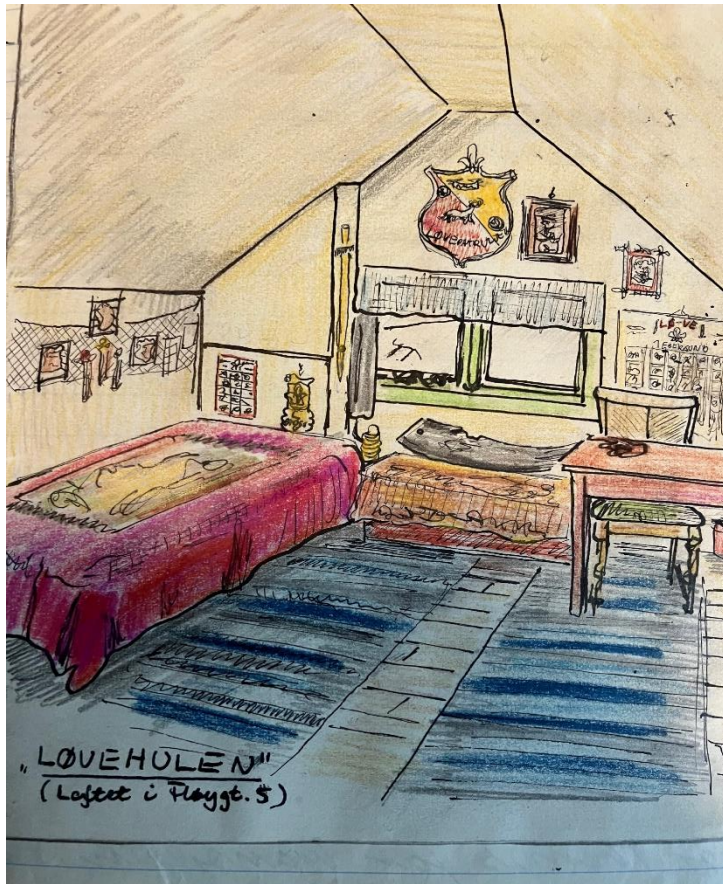
fortelling fra Ajax om Johanna og Broremann, en liten quiz før vi slapp Anette Gausland Gillebo til med fortelling fra en leders stilling fra Jamboreen i Sør Korea i 2023 der de fikk oppleve både ekstrem varme og måtte evakuere fra leiren. Men speiderne (og lederne) fikk en fantastisk opplevelse og støtte-apparatet taklet oppgaven slik at alle speiderne ble ivaretatt og «sett» og det er nok ingen av de 700 norske deltagerne (av 45000) som noen gang glemmer jamboreen.

Anette fortalte så levende fra leiren at jeg (og mange med meg) angrer nok på at vi ikke har deltatt på noen Jamboree verken i tropp eller i støtteapparatet. Tusen takk for at du kom og fortalte oss om leiren!

Kaffe og julekaker hører selvfølgelig med og det var enda noen lodd vi kunne få kjøpe fra det rikholdige premie-bordet. Aslaug Astad i Sauda var første vinner og så fulgte det, noen vant mye og noen vant ingen ting; men sånn er det med en utlodning. Gutt-barnebarn til Inger Lise vant hovedgevinsten: Dukke med garderobe. Tenker han blir glad!

Enda en quiz og litt info før vi kunne takke for oss og en veldig koselig kveld.
Lovise

I Egersund ryddes det – det bygges speiderbase og da er det ikke plass til alt som er samlet gjennom 100 år og vel så det. Tor Inge og John Ottar tok turen ned og fra en Sagabok til Løve (nydelig håndarbeid) kan vi lese om Vesterlens kretsleir 1963 og en landsleir i 1964.

På Vesterlens kretsleir 22/6-28/6 ble Løve snart kjent som en superpatrulje. Vi vant nesten alt som det var noen vits i å vinne. 3 ganger vant vi leirinspeksjonen og fikk utdelt 3 Tekseordener. Også en fjerde gang vant vi, men ga frivillig avkall på førstepremien. Videre vant vi kampen om Bronseskjoldet og takket være glimrende fingerferdighet vant vi også wood-craft konkurransen. På speider olympiaden ble vi beste patrolje i livline. Dessuten ble området vårt framvist som et mønsterområde for alle besøkende. Særlig var tidligere troppsleder i 1. Egersund, Bjarne Gullichsen, en velsett gjest. Han sa bl.a. at han i sin tid som speider og speiderleder, hadde vært på mange leirer og sett mange leirområder, men så fint som Løves på Tekse hadde han aldri sett. De andre egersunds patroljene gjorde også godt inntrykk, selv om de ikke vant noe.

Leiren sto i sin helhet i regnets tegn. Det var opphold da vi kom og da vi reiste, men med den trening Løve etter hvert har fått med regnfulle leirer, klarte vi oss fint. Det gikk ikke på langt nær så bra hos naboene våre og noen hadde det til enkelte tider temmelig bløtt i teltet.

På grunn av sin velvillige innstilling, ble troppsassistent Lars Årstad jr. utnevnt til æresmedlem av Løve.

NSF's 12. landsleir – Bodø 1964 – første landsleir nord for polarsirkelen

Før hver landsleir avholdes det alltid en arbeidsleir for å gjøre alt klart til storinnrykket kommer. Denne gang deltok 1. Egersund med over 20 mann. Fra Løve deltok Harald, Thomas, Ove og Per. Harald sto for å få laget leirkapellet, som ble meget pent, dessuten var også den samme type, mester for «Sputnik's» (vår underleirs navn) leirportal. Under nesten hele arbeidsleiren var det et fenomenalt vær. Storm og syndeflod var daglig på menyen og store deler av leirplassen hadde en vannstand lik 20-50 cm. Hvis været fortsatte, ville leiren bli verdens bløteste fiasko. Under hele arbeidsleiren ble det drevet «tyveri» av raier til leirinnredning. Løvesikret seg mange, gode raier ved hurtige, men intense innhugg i krattskogen rundt leirkapellet. Mange av arbeidsleirdeltagerne fikk anledning til å se den berømte Saltstraumen.

Hovedinnrykket til selve leiren fant sted onsdag 6. august. Løve fikk forsterkninger ved Bjørn og Asbjørn. Hele onsdagen jobbet vi desperat med leirinnredningene og etter å ha tatt i bruk litt av torsdagen, var Løves leirområde ferdig.

Leirens høytidelige åpning fant sted på oppstillingsplassen torsdag kl. 1200. Speidersjefen og Wilson kom som vanlig svevende i ett av forsvarets helikoptere.

Fredag skulle semifinalen i landspatrljekonkurransen avholdes, men siden det bare var ca 80 patruljer som hadde kvalifisert seg, så ble semifinalen og finalen slått sammen. Nå skulle altså slaget stå. Gjennom nesten et år hadde vi forberedt oss. Alt syntes å klaffe like før sommerferien, men så hadde vår dyktige assistent Gudmund «avslått» å være med. Det kunne utvilsomt betegnes som et hull, for Gudmund var flink når det gjalt praktiske ting. Kunne vi allikevel klare det? Patruljen hadde 5 førstegradspeidere, 2-24 merker, 3-18 merker og en tolvmerker. Peffen hadde dessuten til sammen 50 merker hvorav 7 var for elde speidere og roerprøven. Joda, mulighetene var absolutt tilstede. Med en normal oppgave eller flaks kunne vi vinne like godt som andre. Noe referat fra konkurransen skal jeg ikke komme med, det har vi i utklippene bak i boka, men da vi sto oppstilt sammen med 80 av landets beste patruljer, så jeg strakts at her kunne vi absolutt ha muligheter. Ingen, ikke en eneste patrulje, var mer stilige og sveisne i speiderdrakten enn oss.

Etter at konkurransen var godt og vel avsluttet, trodde vi sant og si ikke at vi skulle vinne. Oppgavene var ikke av den art vi måtte ha for å vinne, men allikevel. Søndag 9. august ble vi utropt til «Landspatrlje 1964»

STØTTE TIL MUSEETS ARBEID:

Andelsbrev kan kjøpes ved å betale inn ønsket beløp på konto 3201.30.18625. Merk innbetalingen med navn og adresse, da får dere andelsbevis på beløpet i posten. Andelsbevis kan også kjøpes på museet ved besøk der.

Vi selger andelsbevis pålydende

Kr. 50,- kr. 100,- kr. 500,- kr. 1000,- og fritt beløp

MUSEUMSBESØK:

Musèet er åpent torsdager fra kl. 1000 til kl. 1430. **Velkommen!**

Ønskes besøk til annen tid kan det avtales pr telefon.

Inngangsbillett: Barn kr. 10,- Voksne: kr. 20,-

KONTAKTER TIL MUSEET:

Fellesmail til museet (for bestilling av besøk)

museet@vesterlen.no

Åse Wathne   mobil: 958 63 482

John Ottar Lie Motland   mobil: 915 99 747

Lovise Mæland   mobil: 415 10 707

NSF kretskontor   mobil: 950 31 101

post@vesterlen.no

K/M kretskontor   mobil: 940 09 491

post@rogalandspeider.no

Kretsenes websider   www.vesterlen.no

www.rogalandspeider.no

